

opusdei.org

Fernando Ocaríz: Evankeliumin valossa

Julkaisemme Opus Dein prelaatin Fernando Ocarízin Evankeliumin valossa -kirjan 17 ensimmäistä lukua. Kirja koostuu 120 lyhyestä tekstistä rukousta varten.

16.11.2022

Lataa kirja:

ePub ► [Evankeliumin valossa](#)

Mobi ► [Evankeliumin valossa](#)

PDF ► Evankeliumin valossa

"Haluan, että nämä sivut edistävät rukousta ja kutsuvat meidät suoraan yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa", kirjoitti Opus Dein prelaatti 31. toukokuuta 2020 julkaisutilaisuudessa.

Evankeliumin valossa -kirjan sivuilla on 120 lyhyttä tekstiä lukijan seuraksi, jotta hän voi mietiskellä evankeliumia mietiskelevässä ja kuuntelevassa asenteessa. Kirja julkaistiin espanjaksi Ediciones Palabran kustantamana marraskuussa 2020. Muutaman viikon kuluttua se ilmestyi myös englanniksi (Scepter), ranskaksi (Le Laurier) ja portugaliksi (Quadrante). Saksankielinen painos on juuri ilmestynyt (Fe-Verlag).

Kuten kirjailija selittää johdannossa, kirja on "muistivihkoon kirjattuja muistiinpanoja saarnojen ideoiksi vuodesta 1977 lähtien". Tekstit eivät

ole tyhjentäviä eivätkä eksegeettisiä, vaan impulsseja rukoukseen.

Fernando Ocariz kirjoittaa taivaallista Isää rukoilevan pojan näkökulmasta. Kristityn jumalallinen alkuperä (itsensä tunnistaminen ja ymmärtäminen Jumalan lapsiksi) on tämän kirjan tulkintojen lähde, ja niiden on tarkoitus koskettaa ja sisäistää uskova.

Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja yhteyden vahvistaminen häneen Pyhän Hengen työn kautta pitäisi auttaa vastaamaan lapsena kutsuun rakastaa Jumalaa ja muita - vapaudessa ja ilossa.

**Julkaisemme tässä
suomennokset ensimmäisistä
mietteistä.**

Evankeliumin valossa

Lyhyitä tekstejä rukousta varten

Fernando Ocariz

Lukijalle

"Kukaan mies ei ole koskaan puhunut niin kuin tämä mies!" (Joh. 7:46)

Nykyään miljoonat ihmiset eri puolilla maailmaa pohtivat, kuuntelevat, lukevat ja rukoilevat evankeliumia. Jeesuksen elämä ja saarnaaminen ovat olleet alkuna keskustelulle naisten ja miesten kanssa kaikkina aikoina. "Jeesus on valmis puhumaan kaikille. Ja hänen sanansa parantavat, lohduttavat ja valistavat. "1

Tämä kirja on kokoelma lyhyitä tekstejä, jotka lähtevät liikkeelle jostakin Uuden testamentin jakeesta,

lähes aina evankeliumeista, ja joskus käyvät vuoropuhelua sen kanssa.

Evankeliumin valossa sai alkunsa eräistä saarnamerkinnöistä, joita olin tehnyt vuodesta 1977 lähtien.

Sinänsä tekstit eivät ole tyhjentäviä eivätkä eksegeettisiä. Nyt olen kustantajan pyynnöstä saattanut ne julkaisukelpoiseen muotoon, mutta niissä on edelleen alkuperäisten muistiinpanojen kaavamainen tyyli. Nykyinen laitos sisältää myös uudempia muistiinpanoja, joita on käytetty erilaisissa kirjeissä ja pastoraaliviesteissä.²

"Teksteissä on eri päivämäärät ja aiheet, ja ne noudattavat yleensä Jeesuksen Kristuksen elämän ja opetusten järjestystä. Ne alkavat evankeliumisitaatista, joka on valittu (joskus jälkikäteen) otsikoksi. Muutamien tekstien alussa on lainauksia muista Uuden testamentin kirjoista, jolloin ne liittyvät

kronologisen järjestyksen sijasta edeltävän tekstin aiheeseen.

Tämän kirjan tarkoituksena -- samoin kuin niiden muistiinpanojen, joista se on saanut alkunsa -- on auttaa ihmisiä rukoilemaan ja kutsua heitä suurempaan yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa. Hän on elämämme valo ja herättää jokaisessa ihmisessä eri aikoina erilaisia pyrkimyksiä.

Evankeliumissa Sana ja Totuus yhdistyvät ja avaavat ikkunan taivaaseen. "Sana oli Jumalan tykönä" (Joh. 1:1), ja kun "ajan täyteys tuli, Sana tuli ihmiseksi ja välitti meille totuuden Jumalasta ja maailmasta". Jumala ilmaisi itsensä meille rakkautena. Suorassa kosketuksessa evankeliumin kanssa löydämme Kristuksen hänen pyhässä ihmisyydessään, ja jos sallimme, hän asuu elämämme keskipisteessä.

Jeesukseen tutustuminen on henkilökohtainen mutta ei yksinäinen kokemus. Yhdessä Herramme kanssa tutustumme ihmisiin, jotka tapasivat hänet hänen elämänsä aikana täällä maan päällä ja joita suhde Jeesukseen muutti. Lähemmäksi Kristusta tullessamme kohtaamme myös lähimmäisemme, jotka elävät kanssamme tässä maailmassa, sisaret ja veljet, joita Jeesus Kristus etsii rakkaudessaan; hän puhuttelee kaikkia.

Uudistakoon tämä kirja halumme pohtia evankeliumia mietiskelevällä, kuuntelevalla asenteella. Aika ajoin tunnistamme selkeämmin Opettajan äänen, joka voi pyytää meiltä vastausta. Silloin pystymme ehkä Jumalan avulla sanomaan hänelle Neitsyt Marian tavoin: "Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan" (Lk. 1:38).

Fernando Ocariz

Rooma, 31. toukokuuta 2020,
Covid-19-sulun aikana.

1. Pyhä Josemaría, 24. lokakuuta
1965 päivätty kirje, 10.

2. Jotkin muistiinpanot vuodelta 1992
on sittemmin julkaistu pienin
muutoksin kirjasessa God as Father
in the Message of Blessed Josemaría
Escrivá, Scepter, Princeton NJ, 1994."

1. Mikään ei ole vahvempaa kuin rakkaus

"Me olemme oppineet tuntemaan
Jumalan rakkauden kaikkia meitä
kohtaan ja uskomme siihen." (1. Joh.
4:16)

Usko ja armo auttavat
ymmärtämään, että Jumala rakastaa
meitä. Meidän on helppo luetella
lahjoja, jotka olemme saaneet
häneltä.

Uskomme hänen rakkauteensa joutuu aika ajoin koetukselle. Luotammeko silloin, että Jumala rakastaa meitä kaikkina aikoina? Myös silloin kun olemme stressaantuneita, väsyneitä ja ärtyisiä. Tai joudumme vaikeuksiin ja koemme oman osaamattomuutemme. Tai olemme syntisiä. Jos Jumala rakastaa meitä kaikesta tästä huolimatta, juuri sellaisina kuin olemme, miksi murehdimme? Miksi menetämme kärsivällisyytemme?

Jos todella uskomme, että Jumala rakastaa meitä, jos uskomme hänen rakkauteensa meitä kohtaan, mitä muuta haluamme? Mitä muuta meiltä voisi puuttua?

Tarkastelkaamme Jumalan antamia lahjoja rukouksen hiljaisuudessa, Jumalan läsnäolossa, hänen armollisen katseensa alla. Aloittakaamme siitä, johon kaikki

lahjat perustuvat: hänen rakkaudesta ja uskollisuudesta meitä kaikkia kohtaan.

Turvautukaamme aina häneen. Silloin kun joudumme vaikeuksiin ja kohtaamme epäoikeudenmukaisuutta. Silloin kun menetämme sen rauhan ja ilon, joka seuraa antautumisesta Jeesuksen Kristuksen haltuun. Kääntykäämme silloin Jeesuksen Kristuksen puoleen uskossa, sanoen apostolien tavoin: Domine, adauge nobis fidem! Herra, anna meille vahvempi usko ... rakkauteen, joka sinulla on meitä kohtaan. (Luuk. 17:5)

Näin voimme elää ja kokea todeksi Paavalin luottavaisen huudahduksen: ”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? (Room. 8:31) Kukaan tai mikään ei ole vahvempi kuin Jumalan rakkaus jokaista meitä kohtaan.

24. 3.1977

2. Jumala kutsuu meitä lakkaamatta

”Mistä voin tietää, että niin käy?
Minähän olen jo vanha, ja
vaimonikin on iäkäs.” (Luuk. 1:18)

Elisabet ja Sakarias eivät olleet saaneet lapsia ja olivat jo luopuneet toivosta. Vuosi vuodelta mahdollisuudet vähenivät ja näyttivät raukeavan tyhjiin.

Nykyään moni ikäihminen kokee itsensä hyödyttömäksi maailmassa, jossa tekeminen on tärkeämpää kuin oleminen. Sakariaan ja Elisabetin aikana asenteet eivät olleet yhtään armollisemmat. Lapsettomuus oli heille erityisen raskas taakka.

Miten ihmeessä Elisabet ja Sakarias olisivat voineet odottaa, että iästään huolimatta, heidät oli valittu

tärkeään rooliin
lunastussuunnitelmassa? Heidän
pojastaan Johanneksesta oli tuleva
Kristuksen edelläkävijä. Jeesuksessa
tulivat todeksi ihmiselämän vaiheet:
lapsuus, nuoruus, aikuisuus. Omalla
tavallaan hänen fyysiset ja
psykkiset kärsimyksensä auttavat
ymmärtämään myös vanhuutta.

Koko Jeesuksen elämä oli
lunastustyötä. Jeesus täytti
tehtävänsä viimeistä piirtoa myöten
kuoleman porteilla ja oman
kuolemansa kautta. Jeesus teki
meistä Jumalan lapsia. Hän antoi
meille eukaristian ja uuden käskyn.
Jeesus lupasi Pyhän Hengen ja antoi
meille Äitinsä.

Missä iässä tahansa on oikea hetki
vastata paimenen kutsuun. Jumala
kutsuu meitä jatkuvasti
omistautumaan toisten
palvelemiseen. Jumala

voimaannuttaa meidät nuoruuden tarmolla.

12.2.2020

3. Sano aina kyllä

Silloin Maria sanoi: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.” (Luuk. 1:38)

Kotonaan Nasaretissa Maria vastaa enkelille myöntävästi. Suostumus avaa oven Jumalan inkarnaatiolle ja luomakunnan lunastukselle. Tämä muuttaa historian kulun.

Herra kutsuu meitä armossaan jokapäiväisessä elämässämme. Voimme vastata myöntävästi moniin arkipäiväisiä asioita koskeviin kutsuihin. Saattaa kuitenkin käydä niin, ettemme tunnista näkemäämme tai kuulemaamme jumalalliseksi pyynnöksi. Meiltä voi jäädä huomaamatta avunpyyntö,

suunnitelman muutos tai
anteliaisuuden mahdollisuus.

Joskus emme näe tai kuule näitä
kutsuja, koska emme halua nähdä tai
kuulla niitä. Toisinaan taas aistimme
ovat turtana ulkoisesta tai sisäisestä
melusta. Rukoilkaamme silloin
sokean Bartimaioksen tavoin:
”Herrani, anna minulle näköni”
(Mark. 10:51). Voimme lisätä: ”Herra,
anna minun haluta nähdä sinut,
anna minun kuulla sinua, anna
minun haluta kuulla sinua” – jotta
toistaisimme Marian voimakkaita
suostumuksen sanoja satoja kertoja
päivän aikana: ”Tapahtukoon
minulle sanasi mukaan.”

6.3.1979

4. Toivon Äiti

Kun Elisabet oli kuudennella
kuukaudella, Jumala lähetti enkeli
Gabrielin Nasaretin kaupunkiin

Galileaan neitsyen luo, jonka nimi oli Maria. Maria oli kihlattu Daavidin sukuun kuuluvalla Joosefille. (Luuk. 1:26-27)

Maria vastasi enkelin ilmoitukseen: ”Minä olen Herran palvelijatar...” (Luuk. 1:38). Ja Sana tuli lihaksi.

Jokaiselle äidille pojan tai tyttären odotus on inhimillisen toivon aikaa. Marian odotuksessa oli maailmanlaajuisen pelastuksen ulottuvuus, koska hän tiesi kantavansa kohdussaan maailman Lunastajaa. Hänen tulevaisuuteen suuntautuneessa katseessaan jokainen meistä oli jollain tavalla läsnä. Jo odotusaikana Neitsyt Maria tunsivat varmaankin koko ihmiskunnan painon: hänestä tulisi ”uusi Eeva”. /

Marian armon täyteys ei sulkenut pois kärsimystä hänen elämästään, vaan se oli läsnä aina Betlehemistä Golgatalle. Paavi Franciscus kirjoittaa, että Maria ”opettaa meille

odottamisen hyvettä silloinkin, kun kaikki näyttää merkityksettömältä (...), kun Jumala näyttää jäävän maailman pahuuden varjoon. ”Maria tukee meitä askeleissamme ja sanoo meille: ” Nouskaa, katsokaa eteenpäin, katsokaa horisonttiin”, sillä hän on toivon äiti. 1

Uskon valossa kärsimys saa merkityksen, siitä tulee siedettävämpää. Kärsimyksestä voi tulla selkeyden, rauhan ja rakkauden tyyssija. Vaikka emme halua kenenkään kärsivän, tiedämme, että kärsimys on osa inhimillistä elämää. Opettelemme kantamaan sitä yhdessä toisten kanssa todellisella rakkaudella.

Paavi Benedictus XVI kirjoittaa:
”Emme parannu astumalla sivuun tai pakenemalla kärsimystä vaan pikemminkin kyetessämme hyväksymään sen, kypsymällä täyteen mittaan ja löytämään

tarkoituksen yhteydestä Kristukseen, joka kärsi rajattomasti rakastaen.” 2

Neitsyt Marian, toivon äidin, haltuun uskomme erityisesti kirkon nykyhetken ja tulevaisuuden. Marian vahva luottamus Poikaansa piti syntymässä olevan kirkon yhtenäisenä sen hauraina hetkinä; monet opetuslapset pakenivat, yksi oli kieltänyt Jeesuksen, toiset epäilivät, kaikki pelkäsivät. Maria herätti toivoa (vrt. Apostolien teot 1:14).

1. Paavi Franciscus, yleisaudienssi, 10. Toukokuuta 2017.
2. Paavi Benedictus XVI, Spe salvi, 37, s. 49

.

1.9.2018

5. Perhe joka säteilee valoa

”Kun Joosef ajatteli tätä, hänelle ilmestyi yöllä unessa Herran enkeli, joka sanoi: ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa Mariaa vaimoksesi. Se, mikä hänessä on siinnyt, on lähtöisin Pyhästä Hengestä.” (Matt. 1:20)

Enkeli rauhoitteli Pyhää Joosefia hämmennyksen hetkellä.

Nasaretilaisen perheen elämä oli haasteellista. Vaikka Pyhä Perhe oli epäilemättä onnellisin mitä maan päällä koskaan on ollut tai tulee olemaan, perheen oli kohdattava alusta lähtien suuria vastoinkäymisiä ja vakavia ongelmia.

”Jumala johtaa kaiken niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat.” (Room. 8:28) Näin kirjoittaa Paavali. Monet meistä muistavat, kuinka Pyhä Josemaría kiteytti sen kolmeen

sanaan: ”Omnia in bonum, ” kaikki koituu hyväksi.

Kaikki koituu hyväksi: taloudelliset vaikeudet jotka pakottavat muuttamaan suunnitelmia, lastenkasvatuksen haasteet, vaativan työn ja perhe-elämän yhteensovittaminen. Asiat kääntyvät parhain päin, jos annamme kaiken Jumalan käsiin. Hän antaa meille voimaa kääntää takaiskut tilaisuuksiksi kasvaa perheenä. Pienet ja suuret kriisit yhdistävät perhettä, kun toimitaan yhteistuumin ja rakkaudellisesti.

Kun vaikeuksissa kamppaileva perhe keskittyy keskinäiseen yhteyteen, anteeksiantoon ja solidaarisuuteen, se vahvistaa kaikessa epätäydellisyydessään inhimillisyyttä lähiympäristössään. Omassa kodissa ei kaiken tarvitse toimia täydellisesti. Jokainen perhe voi antaa valoa ja

lämpöä muille perheille, ystäville,
naapureille ja tuttaville.

5.3.2014

6. Meidän kahden kesken

”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel – se merkitsee: Jumala on meidän kanssamme. (Mt 1:23)

Kristus pysyy luonamme.

Silloin tällöin ennen työn aloittamista pyhä Josémaria sanoi Herrallemme: ”Jeesus, tehdään tämä yhdessä.”

Jeesus on kanssamme, ja me olemme hänen välineitään. Tämä edellyttää, että teemme parhaamme – muuten saisimme Herramme ”näyttämään huonolta”, koska se tarkoittaisi, että hän käyttää huq1aqaonoja välineitä.

Jeesus ja minä. Tämä suhde on henkilökohtainen, ainutlaatuinen ja korvaamaton.

Mutta samanaikaisesti aito liitto Kristuksen kanssa muuttuu liitoksi Kristuksen ruumiin kanssa, joka on kirkko: yhteys Jumalan kanssa, pyhien yhteys.

Suhteesta ”Jeesus ja minä” tulee liitto toisia varten, toisten kanssa.

31.5.1999

7. Maria, Jumalan ilo

”Autuas sinä, joka uskoit! (Luuk. 1:45)

Maria menee tapaamaan Elisabetia – kuka muu voisi ymmärtää häntä paremmin? He puhuvat odottamistaan lapsista, Jeesuksesta ja Johanneksesta. Vierailu on tulvillaan Pyhää Henkeä (Luuk. 1:39). Johannes tuntee jumalallisen läsnäolon ja

riemuitsee ilosta, sillä hän on jo edelläkävijä: Kristuksen julistaminen on todellisen ilon saamista ja antamista.

Elisabet ylistää Marian uskoa, ja Maria lausuu kiitosvirren (Magnificat) (Luuk. 1:46-55): ”Minun sieluni ylistää Herran suuruutta...”. Kun kreikankielinen ”suurentaa” ymmärretään niin, että se tarkoittaa ”tehdä suureksi”, me haluamme kirkastaa, antaa Herralle kunniaa, ”tehdä hänet suureksi” sielussamme ja teoissamme, antamalla hänelle koko elämämme. Ja tekemällä suureksi toiset – rakastamalla ja palvelemalla heitä.

Tässä virressä Maria muistelee Jumalan laupeuden lupausta ”sukupolvesta toiseen” ja Jumalan mieltymystä nöyriä kohtaan. Maria turvautuu vahvaan uskoonsa, kun hän ei ymmärrä jotain: ”Poikani, miksi teit meille tämän? (Luuk. 2:48),

niin erityisesti ristin juurella.
Aiemmin Herodes oli mestauttanut
Johanneksen, ja ristin luona muistot
vierailusta ovat ehkä surun
hämärtämiä, mutta hänen uskonsa ja
toivonsa Kristuksen
ylösnousemukseen säilyvät
kirkkaina.

Maria täytti sen – täydellisemmin ja
ennen ketään muuta – mistä tuli
Paavalin pyrkimys: ”Nyt iloitsen
saadessani kärsiä teidän
hyväksenne. Sen, mitä Kristuksen
ahdistuksista vielä puuttuu, minä
täytän ruumiissani hänen ruumiinsa
hyväksi, joka on seurakunta.” (Kol.
1:24)

Marian ja Elisabetin kirkas usko
heidän pohtiessaan Jumalan
suuruutta on jyrkässä ristiriidassa
nykyajan pessimismin kanssa.
Nykyisin Jumala nähdään usein
esteenä ihmisen täydelle elämälle.
Uskon kautta tiedämme, että Jumala

on tehnyt meidät lapsikseen, ei orjikkeksi (vrt. Gal. 4:7). Saamme heijastaa siitä syntyvää iloa ja vapautta.

16.12.2019

8. Hiljaisuus

”Ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.” (Luuk. 2:7)

Betlehemin hiljaisuudessa, yhdessä Marian ja Joosefin kanssa, ilomme, kaipauksemme ja surumme löytävät paikkansa uudistuneessa selkeydessä.

Sinä yönä jona juhlimme Jeesuslapsen syntymää, kaikki ympärillämme vastaa kaikuna ajatuksiimme. Yön hiljaisuudessa Jumalan Poika odottaa meitä. Lähestykäämme Betlehemin yksinkertaisuutta ja hiljaisuutta!

Sallikaamme itsemme kietoutua sydämestä kumpuaviin muistoihin. Sydämemme on sisäisen elämän portinvartija.

16.12.2019

9. Kätkeytynyt Jumala

”Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä.” (Luuk. 2:12)

Enkelin oli annettava paimenille tarkat tuntomerkit vastasyntyneestä: Jeesus oli kapaloitu ja makasi seimessä. Ilman näitä yksityiskohtia he eivät olisi tunnistaneet lasta Messiaaksi, Vapahtajaksi.

Miksi hän ei näyttäydä avoimesti koko maailmalle? Miksi hän ei näyttäydä meille selvemmin kodeissa, kaupungeissa ja työpaikoilla? Siihen on vain yksi vastaus: hänen rakkautensa, ”sillä Jumala on rakkaus” (1. Joh. 4:8, 16).

Jos Jumala näyttäytyisi nykyistä selvemmin, synti olisi vieläkin suurempi niillä, jotka kieltäytyvät tunnistamasta häntä. Kätkeytyneenä Jumala tarjoaa armonsä kaikille. Jumalan näyttäytyminen tässä hetkessä kaikessa voimassaan ja majesteettisuudessaan ei johtaisi useampien sielujen pelastumiseen. Sen sijaan syntisyytemme ja kitsautemme tulisivat entistä suuremmiksi.

Niin tapahtui ylösnousseelle Kristukselle. Fariseukset eivät uskoneet häneen, vaikka olivat nähneet hänen ihmetekonsa. Jopa niinä hetkinä Jeesus valitsi jumaluutensa salaamisen. ”Totisesti, sinä olet salannut itsesi, Jumala” (Jes. 45:15): rakkauden vuoksi kätkeytynyt. Piilossa mutta ei näkymätön (vrt. Joh. 1:1-18)./

21.8.1980

10. Kiitollisuus

”Kunnia Jumalalle korkeuksissa”

(Luuk. 2:14)

Kiitos sinulle, Herra, että olemme olemassa, että olet luonut meidät, että huolehdit meistä.

Kiitos, Herra, armosta, anteeksiantamuksesta, kaitselmuksesta, rakkaudesta: kiitos, että olemme lapsiasi.

Kiitos kasteen kutsumuksesta. Kiitos että johdatat meitä, vaikka et saa meiltä juurikaan vastakaikua.

Kiitos, Herra, luottamuksestasi, jota emme ole ansainneet emmekä ansaitse.

Anna meille anteeksi, Herra, kiittämättömyytemme; niin monta kertaa olemme jättäneet kiittämättä sinua!

Älkäämme koskaan unohtako, miksi meidän tulisi olla aina kiitollisia: Jumala rakastaa meitä. Jumala on tullut yhdeksi meistä Kristuksessa ja johdattaa meitä.

Ajattele kaikkea sitä, mitä Jumala on tehnyt ja tekee hyväksesi. Älä erehdy perustamaan turvallisuuttasi siihen, mitä olet tehnyt ja teet Jumalan hyväksi, sillä se ei ole paljon – ja todellisuudessa myös se on Jumalan lahjaa.

Ut in gratiarum semper actione maneamus! Pysykäämme aina kiitollisina.

8.3.2001

11. Rauha ihmiskunnalle

“maan päällä rauha ihmisille, joita hän rakastaa.” (Luuk. 2:14)

Enkelten laulun kaiku täyttää koko maailman ja herättää meissä iloista

toivoa. Rauha on tullut luoksemme, ja voimme tutkiskella sitä Jeesus-lapsen kasvoilla: ”Hän on meidän rauhamme” (Ef 2:14). Näin pyhä Paavali kirjoitti myöhemmin pohtiessaan Jeesuksen Kristuksen salaisuutta.

Maailma tarvitsee kipeästi rauhaa. Jokainen meistä, perheemme, työpaikkamme ja kotiseutumme tarvitsee Jeesus-lastaa, jonka enkelit julistivat Vapahtajaksi (vrt. Luuk. 2:11).

Ilman häntä kaikki ponnistelut tuoda rauha sydämiin ovat riittämättömiä. Tämän vuoksi kirkko ei lakkaa puhumasta Jeesuksesta, kuten paimenet tekivät nähtyään hänet seimessä (vrt. Luuk. 2:16-18). Myös me haluamme julistaa häntä. Apostolisessa työssä ”meidän on puhuttava Kristuksesta, ei itsestämme” (Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, s. 262).

Mietiskelkäämme usein Jumalan rakkauden suurta salaisuutta meille syntyneessä Jeesus-lapsessa (vrt. Jes. 9:5).

Kuinka helppoa onkaan löytää yhä uudelleen rauha ja tyyneys, kun mietiskelemme Kristuksen syntymää ja lumoudumme Jeesuksesta seimessä, Marian ja Joosefin suojeluksessa. Kun mietiskelemme tätä rakkauden salaisuutta, Herra antaa meille uutta intoa välittää sitä toisille.

19. 12.2018

12. Tehdä itsestämme pieniä

”He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä” (Lk 2:16).

Kun katsomme seimessä nukkuvaa Jeesus-lastaa Marian ja Joosefin suunnattoman rakkauden suojeluksessa, haluamme kokea

itseemme hänen kaltaisenaan,
pienenä. Katsellessamme Jeesusta
aistimme Jesajan profetian kaikuja:
”Jumalan sana on täyttynyt ja
lyhentynyt” (Jes 10:23), jonka Pyhä
Paavali mainitsee (vrt. Room 9:28).
Jumala on Kristuksessa tehnyt
itsensä pieneksi meitä varten.

Myös me haluamme tehdä
itsestämme pieniä, erityisesti sinun
edessäsi, Herra, jotta meillä olisi
lapsenomainen luottamus ja
yksinkertaisuus. Haluamme myös
tehdä itsestämme pieniä muiden
edessä; pitää itseämme
vähäisempinä, palvella innokkaasti,
omistautua, välittää aidosti muiden
tarpeista olematta liian herkkiä.
Haluamme että muut voivat luottaa
meihin.

Paimenten tavoin meidän on
lähdeittävä Vapahtajaa vastaan
kiiruhtaen, täynnä rauhaa ja
kaipausta, ilman että viivyttellemme

matkalla. Mikä estää meitä
menemästä nopeasti Herran luo?
Niin voi käydä, jos kadotamme
tavoittemme näkyvistä. Jeesus, me
olemme etsimässä sinua. Silti
toisinaan eksymme tieltä ja meidän
on vaikea löytää sinua työstä –
varsinkin kun se käy vaikeammaksi –
levosta, perhe-elämästä ja
ihmissuhteista.

Katsokaamme noina hetkinä lasta,
joka on Jumala ja joka haluaa alistaa
itsensä tavallisuuteen ja

kärsimykseen Betlehemin seimestä.

29.12.2019

13. Evankeliumin hengittäminen

”Maria kätki sydämeensä kaiken,
mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä”.
(Luuk. 2:19)

Evankeliumin rakastava lukeminen auttaa meitä kasvamaan ystävydessä Jeesuksen kanssa. Kun mietimme Herran elämää, Jumala yllättää meidät uudella valolla.

Toisinaan voi tuntua siltä, että lukeminen ei jätä jälkiä. Mutta Jeesuksen sanat, reaktiot ja eleet tulevat huulillemme ja ajatuksiimme ja valaisevat elämämme tavallisia tai vähemmän tavallisia tilanteita. Kyse on evankeliumin, Jumalan sanan hengittämisestä.

Kun puhumme kristillisestä elämästä ystäviemme kanssa, voimme välittää entistä kirikkaammin suuren uutisen Jumalan rakkaudesta jokaista meitä kohtaan, kun haluamme uppoutua evankeliumiin. Pyhä Ambrosius tapasi sanoa: ”Kerää Kristuksen vesi (...). Täyttäkää mielenne tällä vedellä, niin että maaperä kastuu hyvin (...); ja kun se on täytetty, kastelkaa muutkin” 7.

Pyhä Maria opettakoon meitä säilyttämään ja pohtimaan sydämissämme, kuten hän teki, kaikkea Jeesukseen viittaavaa, jotta voimme kulkea ja auttaa muita kulkemaan, kukin siellä minne Jumala häntä kutsuu, mietiskelyn polkuja pitkin.

7. Pyhä Ambrosius, kirje 2, 4.

5.4.2017

14. Rakkaus ei jää koskaan eläkkeelle

”Siihen aikaan Jerusalemissa oli mies nimeltä Simeon (...). Niin hän tuli temppeliin Hengen liikuttamana”.
(Luuk. 2:25 ja 27)

Kaksi ikäihmistä, Anna ja Simeon, ilmoitti yhdessä enkelien ja paimenten kanssa Vapahtajan syntymästä maailmalle.

Eräänä syntymäpäivänään pyhä Josemaría totesi, että hän oli ”aina vasta alussa”, koska ”vuodet eivät anna viisautta tai pyhyyttä”. Vaikka aika kuluu, Jeesus haluaa meidän kasvavan edelleen, koska päämääränä on samaistuminen häneen.

Ikäihmiset ovat kirkon ja yhteiskunnan vahvuus ja voimavara. Heidän todistuksensa, muistonsa ja pitkä kokemuksensa henkilökohtaisesta yhteydestä Jumalaan tekee heistä ”eläviä kiviä”, perustuksia. Uudet sukupolvet voivat rakentaa niiden varaan, kun heiltä puuttuu helposti lähestyttäviä roolimalleja.

Pyhä Paavali neuvoi Tiitusta: ”Kehota vanhoja miehiä olemaan raittiita, arvokkaita ja maltillisia sekä osoittamaan tervettä uskoa, rakkautta ja kestävyyttä” (Tiitus 2:2).

Jokapäiväisessä elämässä vanhukset kommunikoiivat mieluummin elein kuin sanoin, sallivat itseään hoidettavan nöyrästi rajoituksistaan ja sairauksistaan huolimatta, kohdaten kivun hymyillen, välttämällä valituksia, kiittäen palveluista ja palvelemalla toisia peittelemättä sitä, että he rukoilevat ja luottavat Jumalaan. Kun näkee vanhuksen sormeilevan rukousnauhaa, se on hetki, joka voi säilyä sydämessä loppuelämän. Rakkaus ei jää koskaan eläkkeelle.

12.2.2020

15: Egyptiin

”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja pakene Egyptiin. Pysy siellä, kunnes käsken sinun palata. Herodes aikoo etsiä lapsen käsiinsä ja surmata hänet.” (Mt 2:13)

Se on suuri takaisku: Jumalan on paettava, koska hänet halutaan tappaa. Ja Pyhä Joosef järjestää kaiken niin, että voi lähteä matkaan nopeasti, yöllä, odottamatta edes aamunkoittoa ja tietämättä, onko kyseessä muutama viikko, muutama kuukausi vai muutama vuosi.

Voimme kuvitella, että Neitsyt Maria ja Pyhä Joosef lähtivät matkaan huolestuneina, mutta he tekivät sen ilman vastalauseita. Jumalan tahdon täyttäminen antoi heille sisäisen ilon ja varmuuden siitä, että Hän oli heidän kanssaan.

Pyytäkäämme Pyhää Joosefia auttamaan meitä olemaan valmiita kaikkeen, mitä Herra ehdottaa, vaikka se tuntuisi merkityksettömältä tai takaiskulta.

Haluamme seurata Pyhän Perheen esimerkkiä ja lähteä uuteen suuntaan: uuteen työhön, uusiin oloihin, auttamaan uusia ihmisiä.

Usko saa meidät lähtemään kohti Egyptiä, vaikka emme olisi osanneet sitä odottaa.

29. 12. 2019

16. Kuunteleminen: Hiljaisuus toiminnassa

"Kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet temppelistä. Hän istui opettajien keskellä, kuunteli heitä ja teki heille kysymyksiä." (Lk 2:46).

Sana puhuu, mutta Jeesus myös vaikenee ja kuuntelee vastasyntyneen lapsen tavoin.

Se mitä tapahtui temppelissä, toistuu kerta toisensa jälkeen: Jeesus vaikenee ja kuuntelee. Kun häntä koettelevat ne, jotka haluavat kivittää syntisen naisen (Joh. 8:6), Jeesus kirjoittaa sormella maahan. Kun hän rukoilee vuorella hiljaisuudessa Isäänsä (Lk. 6:12), hän

vaikenee ja kuuntelee. Kun hänet ristiinnaulitaan (Joh. 19:18), hän vaikenee ja kuuntelee. Myös tänään Jeesus kuuntelee sanojamme eukaristiassa.

Rukous on hiljaisuuden, kuuntelemisen ja toiminnan koulu. Jeesus kysyy meiltä saman kysymyksen kuin Pietarilta: "Rakastatko sinä minua?". (Joh 21:16).

Kaiken vuoropuhelun edellytyksenä, sanojen tuolla puolen, on rakkaus, kunnioitus, toisen huomiointi ja toisen ihmisen asemaan asettuminen. Vuoropuhelua on naisen ja miehen välisissä hellissä katseissa heidän rakkautensa kasvaessa kasvamistaan vielä heidän vanhoilla päivillään. Sitä on isän sairaalle tyttärelleen antamassa hyväilyssä. Kyyneleissä jotka kertovat sanojan olevan pahoillaan ja pyytävän anteeksiantoa.

Kuuntelemisessa kun lähimmäisellä on tarve puhua. Kuuntelemisessa kun meitä oikaistaan.

Kuuntelemisessa kun meille kerrotaan, että voisimme tehdä jonkin asian paremmin.

Muurit jotka estävät meitä kuuntelemasta, ovat yleensä ylpeys, omahyväisyys, huonosti ymmärretty auktoriteettiasema ja itsekkyyys. Ne tukkivat korvamme perheenjäsenten, ystävien tai lähimmäisen tarpeilta. Pinnallisuus ja kiire: ei huomata, ei olla samalla aaltopituudella, ei tajuta. Kenestä tahansa on masentavaa, ettei häntä kuuntele joku, jonka pitäisi kuunnella häntä.

Antakoon Jumala meille kuuntelemisen lahjan. Auttakoon hän meitä irtautumaan itsekkästä yksinpuhelustamme. Opettakoon Jumala meitä kohtaamaan aidosti toiset ihmiset. Silloin voimme jakaa

heidän kokemuksensa, heille tapahtuvat asiat.

20.2.2020

17. Jumalan lapset kirkossa

"Minä olen kastanut teidät vedellä, mutta hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä" (Mk 1:8).

Kasteen kautta aloitamme kristityn elämän kirkosta ja kirkossa. Yliluonnollinen elämämme kasvaa aina *in Ecclesia* - kirkossa.

Siksi syntymämme Jumalan lapsiksi on *ex Deo*, Jumalasta, mutta myös *ex Ecclesia*, kirkosta. Olemme Jumalan lapsia sikäli kuin olemme kirkon lapsia ja päinvastoin; ne edellyttävät ja sisältävät toinen toisensa.

Kirkon äitiys on tavallaan ilmaus tai ilmentymä Jumalan isyydestä ottolapsiaan kohtaan.

Se, että olemme Jumalan lapsia ja kirkon lapsia, saa Jumalan suunnitelman mukaan jatkoa siinä, että kristittyinä olemme välttämättä paavin lapsia, joka on todella "isä ja opettaja".

1.3.1992

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/fernando-ocariz-
evankeliumin-valossa/](https://opusdei.org/fi-fi/article/fernando-ocariz-evankeliumin-valossa/) (29.3.2025)